

ת"פ 57989/12/21 - מדינת ישראל ע"י נגד אמיל קדח ע"י

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 57989-12-21 מדינת ישראל נ' קדח

בפני	כבוד השופט אלכס אחר
המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שירן גבע אלנקווה
נגד	
הנאשם	אמיל קדח ע"י ב"כ עו"ד עלי זובידאת

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום המונה 2 אישומים בביצוע עבירות של הסעה בנסיבות מחמירות של 14 שוהים בלתי חוקיים בניגוד לסעיף 12א(ג)(1א)(ב) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952.

בתמצית, בתאריך 30.08.21 הסיע הנאשם 8 שוהים בלתי חוקיים ברכב הנושא ל.ז 88-114-31 ובתאריך 26.12.21 הסיע הנאשם 6 שוהים בלתי חוקיים ברכב הנושא ל.ז 77-820-65.

הנאשם נעצר בתאריך 26.12.21 ושוחרר יום לאחר מכן למעצר בית מלא עד שהוקלו תנאיו חודשיים לאחר מכן ומאז הוא שוהה במעצר בית לילי.

בתאריך 27.02.22 הודיעו הצדדים שגיבשו ביניהם הסדר טיעון חלקי על פיו, הנאשם יודה, יורשע והצדדים יבקשו להשית על הנאשם 6 חודשי מאסר שיכול ויבוצעו בעבודות שירות ובאשר ליתר רכיבי הענישה יטענו הצדדים באופן פתוח. לאור האמור, הנאשם הודה והורשע והופנה לקבלת חוות דעת מאת הממונה על עבודות השירות.

בתאריך 06.04.22 נתקבלה לתיק בית המשפט חוות דעת חיובית שמצאה את הנאשם כשיר לביצוע עבודות שירות.

טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה הגישה את הרשעותיו הקודמות של הנאשם (ת/1) והתייחסה אל הערכים המוגנים העומדים בבסיס עבירות ההסעה שהם ריבונותה של המדינה ויכולתה לקבוע מי הם הבאים בשעריה. לעמדת המאשימה, פגיעה בערכים אלה, מהווה פגיעה בביטחונה של המדינה.

ב"כ המאשימה ביקשה לכבד את ההסדר אליו הגיעו הצדדים, להטיל על הנאשם 6 חודשי מאסר בעבודות שירות ולצד זאת, להטיל עליו גם מאסר על תנאי, פסילת רישיון בפועל, פסילה על תנאי וקנס.

עמוד 1

כך גם, ביקשה לחלט את שני הרכבים באמצעותם בוצעו העבירות וזאת לפי סעיפים 39 לפסד"פ ו-12א(ד) לחוק הכניסה לישראל.

נטען ששני הרכבים בבעלותו ובהחזקתו של הנאשם, כאשר אמנם הרכב שצוין באישום הראשון רשום על שמה של אשת הנאשם אך אין ברשותה רישיון נהיגה תואם לסוג הרכב והרישום הוא דקלרטיבי בלבד בעוד שהנאשם עשה בו שימוש לצרכיו.

ב"כ הנאשם הפנה להודאת הנאשם בהזדמנות הראשונה, לחיסכון בזמן השיפוטי ולנסיבותיו האישיות כאשר הנאשם אב לארבעה ילדים ומתגורר עם אמו ואחיו ומצבו הכלכלי התדרדר בהיותו מצוי במעצר בית בתיק זה מתאריך 21.12.21. נטען כי הנאשם אמנם ביצע את העבירות בשני מועדים שונים אך הוא לא עבר אותן בכוונה ולא תכנן אותן מראש אלא שלא בדק את אישוריהם של האנשים כאשר הסיע אותם בתוך גבולות המדינה.

ביחס לבקשה לחילוט הרכבים נטען כי רכב הרנו רשום על שמה של אשתו של הנאשם שבניגוד לנטען מחזיקה ברישיון תואם לרכב ומתעתדת להשתמש בו. באשר לרכב השני, נתבקש בית המשפט שלא לחלטו וזאת לאור חובותיו הרבים של הנאשם לגורמים שונים (נ/1-נ/2).

לבסוף בא כוח הנאשם ביקש מבית המשפט להסתפק בפסילה שהוטלה על הנאשם עד לתום ההליכים מתאריך 27.12.21, להימנע מחילוט הרכבים ומהטלת קנס ולהסתפק בעבודות השירות עליהם הסכימו הצדדים.

הנאשם טען שלא ידע שלפועלים אין אישורים ושבתקופה ההיא הגבול היה פתוח ולא היה בלאגן ו-6 חודשי עבודות שירות במצבו הכלכלי זה דבר קשה.

דין והכרעה

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40א' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

קביעת מתחם העונש ההולם

כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

עבירות של הסעת שב"חים, בדומה לעבירות ההלנה, פוגעות בערכים המוגנים של בטחון המדינה וזכותה הריבונית לקבוע מי ייכנס בשעריה.

ברע"פ 3674/04 אבו סאלם נ' מדינת ישראל (12.02.06) שניתן אמנם לפני תיקון מספר 113, אך הדברים שנאמרו שם הינם טובים ונכונים גם היום ביתר שאת, נכתב:

"הוראת סעיף 12א לחוק נתגלגלה גלגולים אחדים עד שהגיעה למתכונתה הנוכחית. בפרשת ח'טיב עמד בית-המשפט על אותם גלגולים (שם, 771-774) בצינו כי העונשים החמירו והלכו עם השנים. ואמנם, בתחילתה סיווג החוק עבירה זו כעבירה מינהלית שעונשה היה קנס מינהלי קצוב, אלא שבשנת תש"ס-2000 הוחמר העונש: העבירה הפכה להיות עבירה מן-המניין והעונש שבצידה נקבע לשנתיים מאסר או קנס. הכול מסכימים כי תכלית החוק תכלית היא של ביטחון תושבי ישראל, ו"עקב ההחרפה בפיגועי הטרור בתחומי ישראל על ידי תושבי האזור נוצר צורך דחוף להתמודד באופן אפקטיבי והרתעתי יותר בשיתוף הפעולה של אלו מתושבי ישראל המסייעים לתושבי האזור הנכנסים לישראל שלא כדין ובכך פוגעים ביכולתם של גורמי הביטחון לפעול לסיכול כניסתם של גורמים עוינים לישראל" (דברי ההסבר להצעת חוק שהייה שלא כדין (תיקוני חקיקה) (הוראת שעה) (תיקון מס' 7), תשס"א-2001, ה"ח תשס"א, 786). אכן, כל מי שחיים בישראל בימים אלה יודעים כי טרוריסטים חרשי-רע אשר נכנסו לישראל שלא-כדין, נעזרו לא אחת בתושבי ישראל - אשר עשו בתום-לב ולעתים תוך עצימת-עיניים - כדי להגיע למקום הפיגוע או כדי למצוא מקום לינה ומסתור עובר לפיגוע או לאחריו. תופעה קשה זו ביקש החוק למגר. ראו למשל: הצעת חוק שהייה שלא כדין (איסור סיוע) (הוראת שעה), תשנ"ו-1996, ה"ח תשנ"ו, 652; פרשת ח'טיב, 772-774; רע"פ 2392/05 סלימאן נ' מדינת ישראל (לא פורסם).

החיים לימדונו כי חרף הוראת חוק מפורשת זו וההחמרה בענישה שהמחוקק הורה עליה, ולמרות הסיכון הנשקף לביטחון הציבור בישראל, לא חדלו מעשי הלנה, העסקה והסעה של תושבי האזור השוהים בישראל שלא-כדין...סבורני כי דברו של המחוקק וקולם של הפיגועים מחייבים את בתי המשפט לאחוז היום באמות-מידה עונשיות מחמירות יותר מאלה שבהן החזיקו, לפעמים, בעבר. דברים אמורים במעשי עבירה העלולים להוליד מעשי זוועה נוראים, ועל התגובה העונשית להיות חמורה וקשה. אם אין עומדות לעברייני נסיבות יוצאות מגדר הרגיל, יש לגזור עליו - ואפילו הוא אדם מן הישוב שעשה מעשיו מתוך תמימות או מחמת צורך דוחק כלשהו - עונש מאסר לריצוי בפועל בלי מתן אפשרות להמירו בעבודות שירות."

בענייננו, מידת פגיעתו של הנאשם בערכים המוגנים העומדים בבסיס עבירות אלה בינונית בעיני, שכן הנאשם לא תכן את ההסעה מראש, כך גם לא אסף את השוהים הבלתי חוקיים ליד קו התפר. עם זאת, הנאשם נתפס מסיע מספר לא מבוטל של שוהים בלתי חוקיים פעמיים לאורך מספר חודשים באופן המצביע לכל הפחות על עצימת עיניים לעניין הדרישה לאישורי כניסה.

בנסיבות אלה, מקובלת עליי הענישה עליה הסכימו הצדדים בדמות 6 חודשי מאסר בעבודות שירות וסבורני שהיא מאזנת

כראוי את נסיבות העבירות. כך גם, בית המשפט נוטה לכבד הסדרי טיעון במידה והם מבטאים כראוי את שיקולי הענישה ואינטרס הציבור. לצד רכיב זה, סבורני שעל מתחם העונש ההולם לכלול גם ענישה הצופה פני עתיד וקנס.

נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה

כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין. בעניין זה, שקלתי לקולא את העובדה שהנאשם הודה בהזדמנות הראשונה. הודאה זו מבטאת את חרטתו של הנאשם ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר. בנוסף, לקחתי בחשבון את מעצר הבית של הנאשם ואת המצב הכלכלי בו הוא מצוי, כמו גם את נסיבותיו האישיות וזאת לשם קביעת גובה הקנס. לחובת הנאשם הרשעה קודמת דומה ואולם, הרשעה זו משנת 2006 כך שלא מצאתי לנכון לתת לה משקל.

חילוט הרכבים

באשר לבקשת המאשימה לחלט את רכבו של הנאשם, קיימת סמכות חילוט בהתאם לסעיף 39 (א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969. הסמכות האמורה קיימת ועל כך אין עוררין (ר' רע"פ 4105/06 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (02.01.07)). עם זאת, בכל הנוגע להפעלת שיקול הדעת בשאלה אם ראוי לחלט את הרכב, מן הראוי לתת את הדעת אף לסעיף 12א(ד) לחוק הכניסה לישראל, אשר מורה כי ככלל, חילוט רכב יהיה במקרה של ביצוע חוזר של עבירת ההסעה. כך קובע סעיף 12א(ד) לחוק הכניסה לישראל:

"אדם שהורשע בעבירה לפי סעיפים קטנים (ג) או (ג5), ושבתוך שלוש שנים מיום הרשעתו הורשע באחת העבירות כאמור (להלן - עבירה נוספת), יחולו לגביו הוראות אלה:

(1) בית המשפט אשר הרשיע אותו בעבירה הנוספת רשאי להורות על חילוט הרכב שבו נעברה העבירה, אם הוא בעליו של הרכב או המחזיק בו דרך קבע;

(2) בית המשפט שהרשיע אותו בעבירה הנוספת יורה על פסילתו מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה שלא תעלה על שלוש שנים."

המאשימה טענה שיש לחלט את שני הרכבים אשר שימשו לביצוע העבירה נשוא כתב האישום בטענה שגם הרכב הרשום על שמה של אשתו, נרשם למעשה באופן דקלרטיבי בלבד ולמעשה הוא בבעלותו של הנאשם והוא זה אשר עושה בו שימוש.

כאמור, בעת שמדובר בעבירה של הסעת תושבים זרים שלא כדין, קיימות שתי הוראות חוק מקבילות לצורך חילוט הרכב ששימש לביצוע העבירה ובענייננו ניתן לחלט את הרכבים הן לפי סעיף 12א(ד)(1) לחוק הכניסה לישראל אשר מותנה בקיומה של הרשעה קודמת באותה עבירה בשלוש השנים שחלפו והן לפי סעיף 39(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש] תשכ"ט 1969 ואשר קובע כדלקמן:

"על אף האמור בכל דין, רשאי בית משפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי עמוד 4

סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם".

בפסיקה נקבע כי סמכות החילוט על פי סעיף 12א(ד2)(1) לחוק הכניסה לישראל וסמכות החילוט על פי סעיף 39(א) לפקודת סדר הדין הפלילי, הן שתי סמכויות מקבילות, ולא מדובר במתח בין הוראה כללית לבין הוראה ספציפית. בעת שמדובר בסמכות לפי סעיף 12א(ד2)(1) לחוק הכניסה לישראל, מדובר בחילוט חובה אלא אם כן קיימות נסיבות חריגות שלא לחלט את הרכב, ובעוד שסמכות החילוט לפי סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי היא סמכות שבשיקול דעת. הסמכות שהוספה בסעיף 12א(ד2)(1) לחוק הכניסה לישראל מטרתה היתה להחמיר עם מבצעי עבירות של הסעה שלא כדין של תושבים זרים באמצעות סנקציה נוספת שתצטבר למכלול העונשים שניתן להטיל (רע"פ 4105/06 גאבר נ' מדינת ישראל (02.01.07), ע"פ 4089/07 סייף נ' מדינת ישראל (06.05.10), בש"פ 6467/09 אבו חמדיה נ' מדינת ישראל (27.09.09)).

במקרה שבפני לנאשם הרשעה קודמת דומה אמנם ישנה אך הנה בתיק זה שב וביצע את העבירות פעמיים בתוך ארבעה חודשים. כמו כן, הנאשם הורשע בביצוע עבירה של הסעה של תושבי אזור שלא כדין **בנסיבות מחמירות**, וזאת לאור מספר המוסעים ברכב ואשר חייבה את הרשעתו בעבירה החמורה יותר שמוגדרת בסעיף 12א(ג1)(א)(ב) לחוק הכניסה לישראל. על כן, יש מקום להורות על חילוטו של הרכב. עם זאת, לא שוכנעתי שרכב הרנו נרשם באופן דקלרטיבי בלבד על שמה של אשתו של הנאשם ולכן אינני מורה על חילוטו של רכב זה.

כאמור, מדיניות הענישה המחמירה עדיין תקפה וביתר שאת בתקופה בה אנו מצויים וישנם מקרים מתאימים שבהם ניתן לשרת את האינטרס הציבורי בעונשים שאינם דווקא של מאסר בפועל, אלא תמהיל של אמצעים אחרים כגון קנס כספי משמעותי, מאסר על תנאי, שלילת רישיון נהיגה ותפיסה וחילוט של רכב שבו בוצעה עבירת ההסעה שלא כדין וכפי שנכתב בהלכת אבו סאלם בהתאמה מצערת לתקופתנו אנו:

"טרם בשלה העת לשינוי מדיניות הענישה המחמירה בעבירות נושא הדיון ברוח הילכת ח'טיב. מעשי הטרור הקשים עדיין מכים במדינה; הסיכון הטמון בהסעתם, בהלנתם ובהעסקתם של שוהים בלתי חוקיים המגיעים לישראל משיטחי יהודה, השומרון וחבל עזה לא נתפוגג; ומכאן ששיקולי הרתעה - הרתעת היחיד והרתעת הרבים - עדיין שיקולים הם ממעלה עליונה. מסתבר כי הפרות החוק נמשכות, ונדרשים אנו למיצוי הענישה במקרים המתאימים, מתוך תקווה כי יעלה בידינו להרתיע מי שמועדים לדבר מביצוע עבירות שאפשר נראות הן קלות ופשוטות אך טמון בהן סיכון לחיי אדם. "המעשים שפורטו בסעיף 12א לחוק הכניסה - הלנה, העסקה והסעה של תושב האזור שנכנס לישראל, יושב בה או עובד בה, שלא כדין - הוגדרו מעשי עבירה שענשם בצדם כדי למנוע הגשת סיוע - ואפילו מתוך תמימות - למי שעלולים להיות מפגעים" (פרשת ח'טיב, 773-774); ומשנמצא לנו כי חרף סיכוני הביטחון הקשים ממשיכים ישראלים רבים לעבור על החוק ולסכן את חיי הזולת ואף את חייהם שלהם, נדרשים אנו להמשיך במדיניות המחמירה שנועדה להרתיע מפני ביצוע העבירות."

בנסיבות אלה, אני סבור שנסיבות העבירות שבוצעו בסמיכות זמנים, שיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים, כמו גם

המספר הרב של השהים שהוסעו, מחייבים את חילוט הרכב הרשום על שם הנאשם וכך אני קובע. בשל חילוט הרכב, אתחשב בנאשם בגובה הקנס אותו אטיל.

משכך ולאור האמור לעיל, אני מטיל בזאת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 6 חודשים. תקופת המאסר תינשא בעבודות שירות כמפורט בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות אשר יבוצעו במועצה המקומית כפר מנדא. דהיינו, הנאשם יתייצב בתאריך 15.06.22 ביחידת ברקאי - עבודות שירות - שלוחת צפון - סמוך לבית סוהר מגידו.
 2. מאסר על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה על עבירה על פי חוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 ויורשע בה.
 3. פסילה בפועל למשך 6 חודשים. הפסילה תחושב מתאריך 27.12.21 - מועד פסילתו של הנאשם עד לתום ההליכים ללא צורך בהפקדה נוספת.
 4. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור אותן עבירות שעליהן הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ויורשע בגינה.
 5. אני מורה על חילוט רכב מסוג פורד מ.ר. 77-820-65 לטובת אוצר המדינה.
 6. קנס בסך 2,500 ₪.
- יש לשלם את הקנס לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, החל מחלוף 3 ימים מרגע מתן גזר הדין ועד ליום 20/9/22 וזאת באחת מהדרכים הבאות:
- **בכרטיס אשראי** - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il (ניתן לשלם בפריסה של עד 18 תשלומים בהסדר קרדיט) או חפש בגוגל "תשלום גביית קנסות".
 - **מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון 073-2055000 (ניתן לפנות לנציגים לקבלת מידע במספרים הללו).**
 - **במזומן בכל סניף של בנק הדואר** - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

רכב מ.ר. 8811431 יוחזר לבעליו.

המזכירות תעביר גזר דין זה לממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י' סיוון תשפ"ב, 09 יוני 2022, בנוכחות הצדדים.